

იოელის წიგნი და ლაოდიკეის მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია — ნომერი თხუთმეტი

Jeff Pippenger

2025-12-21

რიცხვი თხუთმეტი

ვამტკიცებ, რომ მნიშვნელოვანია, გვესმოდეს ოთხი თაობის სიმბოლოს კავშირი უკანასკნელი წვიმის უწყებასთან, რათა იოველის პირველი თავის საწყისი ოთხი მუხლის მნიშვნელობის ცნობაში საუკეთესო იმედი გვქონდეს. იოელი მღერის ვენახის გალობას, მაგრამ მისი შესავალი სტროფი არის აღთქმის წინასწარმეტყველური დაკავშირება ოთხ თაობასთან.

და უთხრა აბრამს: დანამდვილებით იცოდე, რომ შენი შთამომავლობა ხიზნად იქნება მიწაზე, რომელიც მათი არ არის, და იმათ ემსახურებიან; და ისინი შეავიწროებენ მათ ოთხასი წელი; და იმ ერსაც, რომელსაც ისინი ემსახურებიან, მე განვსჯი; ხოლო ამის შემდეგ დიდი ქონებით გამოვლენ. შენ კი მშვიდობით მიხვალ შენს მამებთან; კარგი სიბერის ჟამს დაიმარხები. ხოლო მეოთხე თაობაში კვლავ აქ დაბრუნდებიან, რადგან ამორეველთა ურჯულოება ჯერ არ არის აღვსილი. დაბადება 15:13–16.

ეს მონაკვეთი არის წინასწარმეტყველება, რომელიც მოსეს ცხოვრების მეშვეობით აღსრულდა. როდესაც იოელის წიგნი იწყებს ვენახის გალობას ოთხი თაობის მითითებით, რომლებშიც განადგურება თანდათან ძლიერდება, იგი იოელის წიგნს წინასწარმეტყველურ მეოთხე და საბოლოო თაობასთან აკავშირებს. ის თაობა არის პეტრეს „რჩეული მოდგმა“, რომელიც სიბნელიდან არის მოწოდებული მის „საკვირველ ნათელში“. მათ უპირისპირდება მათი თაობითი თანამიმდევრი, წარმოდგენილი როგორც იქედნეთა მოდგმა. ეს მეოთხე და საბოლოო თაობა იოანეთი არის წარმოდგენილი, რომელიც ას ორმოცდაოთხი ათასის სიმბოლოა, რომელნიც „ხმობილნი არიან, და რჩეულნი, და ერთგულნი.“

მოხმობილნი 9/11-ზე, რჩეულნი შუალამის ღაღადში და ერთგულნი საკვირაო კანონის კრიზისის დროს, როგორც ლევიანნი ერთგულნი იყვნენ აარონისა და იერობოამის ოქროს ხზოს ამბოხებათა ჟამს. სულები, რომლებიც განიწმინდებიან როგორც ვერცხლი მალაქიას მესამე თავში, არიან ლევიანნი, რომლებიც აირჩევიან შუალამის ღაღადის უწყების დროს, რადგან დაბეჭდვა აღსრულდება სულიწმიდის გარდამოსვლით და მისი მეშვეობით.

წინა სტატიაში ჩვენ გამოვკვეთეთ ხაზები მოსეს ისტორიიდან, რომელსაც და უაიტი განსაზღვრავს, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების ალფას, რომელიც წინასწარმეტყველურად უკავშირდება ქრისტეს, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების ომეგას. მოსე არის საძირკვლის ქვა, ხოლო ქრისტე — თავკიდური ქვა. ორივენი ცოდვისაგან ხსნის სიმბოლოები არიან, როგორც ეს

წარმოდგენილია მოსეს მიერ ეგვიპტიდან გამოხსნით. თუმცა ღვთის ძალის ყველა გამოვლინება, რომელიც მოსეს ხელით აღსრულდა, გაცილებით იქნა გადაჭარბებული, როდესაც ქრისტემ მრავალთათვის ერთ შვიდეულზე დაამტკიცა აღთქმა. მოსე არის ალფა, ქრისტე კი — ომეგა, და ომეგა არის რიცხვი „22“, ხოლო ალფა არის რიცხვი „1“.

მოსესთან მიმართებით ვხედავთ, რომ ხსნა, რომელიც მის წინასწარმეტყველურ მოწმობას მსჭვალავს, წყალშია ჩადგმული. მისი ხსნა დაბადებისას ნილოსის წყლიდან ნოეს კიდობანში წინასახავდა. წითელ ზღვაზე ნათლობა შეესაბამება ნოესა და კიდობანში მყოფ რვას, რაც, თავის მხრივ, შეესაბამება იორდანეს მდინარეზე იესუ ნავეს მის ნათლობას, რომელიც ქრისტემ სწორედ იმავე ადგილას გაიმეორა. მოსეს მოწმობა იწყება ნილოსის მდინარეზე ხსნით და სრულდება იორდანეს მდინარის ნაპირებთან. ქრისტეს ნათლობა იყო მისი ცხება, რათა ემოწმა სამნახევარი წლის განმავლობაში თავისი სიკვდილის წინ, რაც დასაწყისშივე, მის ნათლობაზე იყო წარმოდგენილი. მისი აღდგომისას იყო რამდენიმე წვეთი სრულ გადმოღვრამდე სულთმოფენობისას.

ღვთის აღთქმისეული დაპირება კაცობრიობისადმი ნოეთი იწყება, ხოლო მისი აღთქმისეული დაპირება რჩეული ხალხისადმი აბრაამის მეშვეობით მოსესთან აღსრულდა. მოსე, ალფა, წინასახედ წარმოაჩენდა იესოს, ომეგას, რომელიც მოვიდოდა და აღთქმას „მრავალთან“ დაამტკიცებდა და არა მხოლოდ რჩეულ ხალხთან. როგორც ქრისტეს სახე, მოსეს დაბადება შეესაბამება ნოესთვის მიცემულ აღთქმას, რომლის ნიშნად ცისარტყელაა დადგენილი ყველა ხალხისთვის. მოსე ასევე შეესაბამება რჩეული ხალხისთვის მიცემულ აღთქმას, რომლის ნიშნად წინადაცვეთაა დადგენილი რჩეული ხალხისთვის. მოსეს აღთქმისეული მსახურება „მრავალთან“ იყო და არა უბრალოდ რჩეულ ხალხთან. ასე რომ არ ყოფილიყო, მათ გამუდმებით არ შეაწუხებდა აღრეული სიმრავლე.

მოსეს ცხოვრების განმავლობაში წარმოდგენილი ხსნის სხვადასხვა „წყლებს“ შორის, იორდანეს მდინარეზე, ბეთაბარამი აღსრულებული ნათლობა აკავშირებს აღთქმულ ქვეყანაში ძველი ისრაელის აღთქმის ისტორიის დასაწყისს მისი ისტორიის დასასრულთან, იმ კვირის განმავლობაში, როცა ქრისტემ მრავალთან დაადასტურა აღთქმა. ქრისტეს ნათლობა თანხვედრა ძველი ისრაელის ნათლობას, და ორივე ისტორია მიუთითებს მის აღდგომაზე, როცა მან წვიმის რამდენიმე წვეთი შთაბერა, ორმოცდაათი დღის შემდეგ, ორმოცდამეათედზე მოსული უხვი თქემების წინ. მოსედან ქრისტემდე ალფისა და ომეგის მთელი ხაზი ხსნის წყლებშია გამოსახული.

„ამ მოწაფეთა სწავლებისას იესომ აჩვენა ძველი აღთქმის მნიშვნელობა, როგორც მისი მისიის დამადასტურებელი მოწმობისა. მრავალი, ვინც დღეს თავს ქრისტიანად აღიარებს, უკუაგდება ძველ აღთქმას და ამტკიცებს, რომ იგი აღარავითარ სარგებლობას აღარ წარმოადგენს. მაგრამ ასეთი არ არის ქრისტეს სწავლება. იმდენად მაღალ ფასს სდებდა იგი მას, რომ ერთხელ თქვა: ‘თუ მოსესა და წინასწარმეტყველებს არ უსმენენ, მკვდრეთით აღდგომილიც რომ მივიდეს, არც მამინ დარწმუნდებიან.’ ლუკა 16:31.“

„ეს არის ქრისტეს ხმა, რომელიც მეტყველებს პატრიარქებისა და წინასწარმეტყველების მეშვეობით, ადამის დღეებიდან ვიდრე ჟამთა დასასრულის უკანასკნელ სცენებამდე. მხსნელი ძველ აღთქმაში ისეთივე ნათლად არის გამოცხადებული, როგორც ახალში. სწორედ წინასწარმეტყველური წარსულიდან მომდინარე ნათელი წარმოაჩენს ქრისტეს სიცოცხლესა და ახალი აღთქმის სწავლებებს სიცხადითა და მშვენიერებით. ქრისტეს სასწაულები მისი ღვთაებრიობის მტკიცებულებაა; მაგრამ კიდევ უფრო ძლიერი მტკიცებულება იმისა, რომ იგი არის სამყაროს გამომსყიდველი, მოიპოვება ძველი აღთქმის წინასწარმეტყველებათა შედარებაში ახალი აღთქმის ისტორიასთან.“ The Desire of Ages, 799.

იოელის წიგნთან დაკავშირებულ სტატიებში ჩვენ „ვადარებდით ძველი აღთქმის წინასწარმეტყველებებს ახლის ისტორიას“, აგრეთვე თანამედროვე სულიერი ისრაელის ისტორიას. იქნება ეს ძველი თუ ახალი აღთქმა, თუ სამი ანგელოზის ისტორია, რომელიც 1798 წელს დაიწყო, ყველა ეს ხაზი წარმოდგენილია როგორც „ქრისტეს ხმა“. ბიბლიისა და წინასწარმეტყველების სულის წერილობითი მოწმობა არის ქრისტეს ხმა, ხოლო ქრისტეს ხმა არის იმის ხმა, ვინც არის ღვთის სიტყვა.

ღვთის სიტყვის „ხმა“ არის ღვთის უწყება, როგორც იგი წარმოდგენილია მის წერილობით სიტყვაში. მისი უწყება უკანასკნელ დღეებში არის გვიანი წვიმის უწყება, რომელიც, იოელის თანახმად, მოიცავს ადრეულ წვიმას, რის შემდეგაც მოდის ადრეული და გვიანი წვიმა.

გამოცხადების იოანე წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასს, რომლებიც უბრუნდებიან ძველ ბილიკებს, რადგან იგი თავის უკან ისმენს „ხმას“. უკნიდან მომდინარე „ხმა“ არის ქრისტეს ხმა „ადამის დღეებიდან“ მოყოლებული.

და მე შევბრუნდი, რათა მეხილა ხმა, რომელიც მელაპარაკებოდა. და როცა შევბრუნდი, ვიხილე შვიდი ოქროს სასანთლე. გამოცხადება 1:12.

ეს მუხლი პირველი თავის შიგნით შესვენებას აღნიშნავს, რადგან წინა მუხლამდე იოანე იმ კუნძულზე იყო, რომელსაც პატმოსი ეწოდება, ხოლო მეთორმეტე მუხლში იგი შემობრუნდება, და იქიდან მოყოლებული იოანე ზეციურ საწმიდარშია. როდესაც იგი შემობრუნდება, ამას იმიტომ აკეთებს, რომ მეათე მუხლში მან უკნიდან ხმა მოისმინა.

უფლის დღეს მე სულში ვიყავი, და ჩემს უკან მოვისმინე დიდი ხმა, როგორც საყვირისა, რომელიც ამბობდა: მე ვარ ალფა და ომეგა, პირველი და უკანასკნელი; და: რასაც ხედავ, დაწერე წიგნში და გაუგზავნე აზიაში მყოფ შვიდ ეკლესიას: ეფესოს, და სმირნას, და პერგამოსს, და თიატირას, და სარდეს, და ფილადელფიას, და ლაოდიკიას. გამოცხადება 1:10, 11.

იოანე წარმოადგენს მათ, ვინც ზურგს უკან ესმით ქრისტეს ხმა. იგი ისმენს იერემიას საყვირის გზავნილს, რომ დაუბრუნდნენ ძველ ბილიკებს, იმ ბილიკებს, რომლებზეც ბოროტებმა უარი თქვეს სიარულზე, და იმ გამაფრთხილებელ საყვირს, რომლის მოსმენაზეც ისინი უარს ამბობენ. იოანემ ისმინა, და მის ზურგს უკან არსებულმა ხმამ

საკუთარი თავი ალფად და ომეგად გამოაცხადა — იმად, ვინც ძველ ბილიკთან ერთად ახალ გზას ცხადყოფს.

და შვიდ სასანთლეს შორის — კაცის მის მსგავსნი, შემოსილი სამოსლით, რომელიც ფეხებამდე სწვდებოდა, და მკერდზე ოქროს სარტყლით შემორტყმული. მისი თავი და თმანი თეთრი იყო, როგორც მატყლი, თოვლივით თეთრი; და მისი თვალები — როგორც ცეცხლის ალი; და მისი ფეხები — როგორც ქურაში გავარვარებული ბრწყინვალე სპილენძი; და მისი ხმა — როგორც მრავალი წყლის ხმაური. და მის მარჯვენა ხელში იყო შვიდი ვარსკვლავი; და მისი პირიდან გამოდიოდა მკვეთრი ორღესული მახვილი; და მისი სახე იყო, როგორც მზე, როცა თავისი ძალით ანათებს. გამოცხადება 1:13–16.

მეთორმეტე მუხლში იოანე შემობრუნდება და ხედავს ქრისტეს ხილვას, რომელსაც და უაიტი აკავშირებს ქრისტეს იმ ხილვასთან, რომელიც დანიელს ჰქონდა, და რომელიც იგივე ხილვაა, რაც ესაიას, იერემიას, ეზეკიელსა და პავლეს ჰქონდათ.

მხურვალე მონატრებით მოველი იმ დროს, როდესაც ორმოცდამეათე დღის მოვლენები კვლავ განმეორდება იმაზე უფრო დიდი ძალით, ვიდრე მაშინ მოხდა. იოანე ამბობს: „ვიხილე სხვა ანგელოზი, ჩამომავალი ზეციდან, რომელსაც დიდი ძალაუფლება ჰქონდა; და დედამიწა განათდა მისი დიდებით.“ შემდეგ კი, როგორც ორმოცდამეათე დღის ჟამს, ხალხი მოისმენს მათთვის ნათქვამ ჭეშმარიტებას, ყოველი კაცი თავის საკუთარ ენაზე.

„ღმერთს შეუძლია ახალი სიცოცხლე შთაბეროს ყოველ სულს, რომელიც გულწრფელად ესწრაფვის, ემსახუროს მას [ადამი და ეზეკიელის ძვლების ველი], და ცეცხლმოკიდებული ნაკვერჩხლით, აღებული სამსხვერპლოდან, შეეხო მათ ბაგეებს [ესაია] და მოახდინოს, რომ ისინი მის ქებაში მჭევრმეტყველნი გახდნენ. ათასობით ხმა აღივსება ძალით, რათა წარმოთქვან ღვთის სიტყვის საოცარი ჭეშმარიტებანი. ენაბორძიკი ენა გათავისუფლდება [ესაიას სხვა ენა], ხოლო მორცხვნი გაძლიერდებიან, რათა ჭეშმარიტების შესახებ გაბედული მოწმობა დაამოწმონ. დაე, უფალი შეეწიოს თავის ხალხს, რათა განიწმინდონ სულის ტაძარი ყოველი შებილწვისაგან [მალაქიას ლევიანები], და შეინარჩუნონ მასთან ისეთი მჭიდრო კავშირი, რომ გახდნენ გვიანი წვიმის მოზიარენი, როცა იგი გადმოიღვრება.“ Review and Herald, July 20, 1886.

ხილვა, რომელსაც განვიხილავთ, მოიცავს ქრისტეს ხმის აღწერას. როდესაც იოანე მობრუნდება და ისმენს ქრისტეს ხმას, იგი არის, როგორც „მრავალი წყლის“ ხმა. როდესაც ქრისტეს ხმა საუბრობს მის აღთქმაზე ადამიანებთან ან რჩეულ ხალხთან, იგი მრავალი წყლისთან არის დაკავშირებული. დანიელის მეშვიდედან მეცხრამდე თავების უწყება გაიხსნა 1798 წელს, ხოლო შემდეგ, 1989 წელს, დანიელის მეათედან მეთორმეტემდე თავების უწყებაც გაიხსნა. 1798 წელი დაკავშირებულია ულას მდინარის ხმასთან, ხოლო 1989 წელი — ხიდეკელის მდინარის ხმასთან.

„სინათლე, რომელიც დანიელმა ღმერთისაგან მიიღო, განსაკუთრებით ამ უკანასკნელი დღეებისთვის მიეცა. ხილვები, რომლებიც მან ულასა და ჰიდეკელის ნაპირებთან, შინარის დიდ მდინარეებთან იხილა, ახლა აღსრულების პროცესშია,

და ყველა წინასწარმეტყველებული მოვლენა მალე ახდება.“ Testimonies to Ministers, 112.

მდინარე იორდანე არის კავშირი ძველი ისრაელის ალფა-აღთქმის ისტორიასა და ომეგა-აღთქმის ისტორიას შორის. სიტყვა „იორდანე“ ნიშნავს „ჩამომსვლელს“ და წარმოადგენს ქრისტეს — „დიდ ჩამომსვლელს“.

თქვენში იყოს ეს გონება, რომელიც ქრისტე იესოში იყო: რომელიც, ღმერთის ხატებაში მყოფმა, ღმერთთან სწორად ყოფნა მიტაცებად არ ჩათვალა; არამედ თავი დაიმდაბლა, მონის ხატება მიიღო და ადამიანთა მსგავსებაში შეიქმნა; და გარეგნობით ადამიანად აღმოჩენილმა, თავი დაიმდაბლა და სიკვდილამდე მორჩილი გახდა, ჯვრის სიკვდილამდეც კი. ფილიპელთა 2:5–9.

მდინარე იორდანე წარმოადგენს ქრისტეს — „დიდ ჩამომსვლელს“, და იორდანე არის კავშირი ღვთის რჩეული ხალხის ალფასა და ომეგას ისტორიას შორის, რომელთაც შესანახად ვენახი მიეცათ. მოსეს მხსნელი წყლები წარმოადგენს ქრისტეს ხმას, რომლის მოსმენაც შეიძლება, თუკი სული მხოლოდ შემობრუნდება, რათა გაიგონოს „ხმა მათ უკან“, და ხმა, რომელსაც ისინი მაშინ გაიგონებდნენ, არის — მრავალ წყალთა ხმა. ნოეს წარღვნის დროიდან იერუსალიმის განადგურებამდე ახ. წ. 70 წელს, მხსნელი წყლები წარმოჩენილია, როგორც ნიშნულები ღვთის აღთქმის ხალხისთვის. ეს ნიშნულები წარმოადგენს ღვთის საბოლოო აღთქმის ხალხის, ას ორმოცდაოთხი ათასის, შინაგან ისტორიას. წყალი, რომელიც ამარაგებს მდინარე იორდანეს, სათავეს იღებს ცვრიდან და თოვლიდან, რომელიც გროვდება ჰერმონის მთებში, რომლებიც მდინარე იორდანეს სათავე წყლებს ქმნიან.

დავითის აღსავლენის გალობა. აჰა, რა კეთილია და რა საამური, როცა ძმები ერთობაში მკვიდრობენ! ეს ჰგავს ძვირფას საცხებელს თავზე, რომელიც ჩამოედინება წვერზე, აარონის წვერზე, და ჩამოდის მისი სამოსლის კალთებამდე; როგორც ჰერმონის ცვარი და როგორც ცვარი, რომელიც ჩამოდის სიონის მთებზე; რადგან იქ უფალმა დააწესა კურთხევა — სიცოცხლე უკუნისამდე. ფსალმუნნი 133:1–3.

ეს წყლებიც წარმოშობს პანის მღვიმის ღრმა აუზს, რომელიც მდებარეობს გამოქვაბულში, დანიელის 11:13–15-ის პანიუმში და პეტრეს დღეებში — კესარია ფილიპეში. იორდანეს მდინარის სათავე წყალნიც წარმოშობს პანის მღვიმის სატანურ აუზს. მრავალი წყლის ხმა მიუთითებს, რომ ქრისტესა და სატანას შორის დიდი ბრძოლა სათავეს იღებს ჰერმონის მთების მაღალ მწვერვალებზე.

და მე გეუბნები შენც: შენ ხარ პეტრე, და ამ კლდეზე ავაშენებ ჩემს ეკლესიას; და ჯოჯოხეთის ბქენი ვერ სძლევენ მას. მათე 16:18.

სახელი „ჰერმონი“ ნიშნავს „წმიდას, ნაკურთხს, მიძღვნილს, ან გამორჩეულს“ და არის ზეცის სიმბოლო, ყოველგვარი წყლის წყარო და დიდი ბრძოლის დასაწყისი, როგორც ეს წარმოდგენილია „ჯოჯოხეთის ბქეებით“, რაც იყო ის წოდება, რომელიც იესომ პანის გროტოს მიაკუთვნა, როცა კესარეა ფილიპეში იყო. იმ გარემოებაში სიმონ ბარჯონას სახელი პეტრედ შეიცვალა. სიმონი ნიშნავს „ისეთს, ვინც ისმენს“, ხოლო ბარჯონა

ნიშნავს „მტრედის ძეს“. სიმონი იყო იმ სულის სიმბოლო, რომელმაც მოისმინა იესოს ნათლისღების უწყება, რომელიც წარმოდგენილი იყო სულიწმიდით მტრედის სახით. როგორც ქრისტეს ნათლისღების უწყების მსმენელი, პეტრე შეიცვალა და წარმოადგენს 144,000-ს. პეტრე დაიბეჭდა პანიუმში, რაც დანიელის მეთერთმეტე თავის ცამეტიდან თხუთმეტე მუხლებამდეა.

ჰერმონის წყლებიდან იორდანე მდინარე, ქრისტეს სიმბოლო — დიდი ჩამომსვლელი — თავის გზას მკვდარ ზღვასთან ამთავრებს. ზეციდან, სადაც სიცოცხლის ნამი იღებს სათავეს, ქრისტე ჩამოვიდა ჯვრის სიკვდილამდე, რომელსაც მკვდარი ზღვა განასახიერებს. მკვდარი ზღვის სანაპირო დედამიწაზე ღიად გამომზეურებული ხმელეთის ყველაზე ღრმა ადგილია. იორდანე მდინარე, რომელიც ეშვება, ეშვება დედამიწაზე წყლის ყველაზე დაბალ დონემდე, როგორც ქრისტე ჩამოვიდა ჯვარზე თავისი სიკვდილისათვის. სიცოცხლის წყლიდან სიკვდილის წყლამდე, მდინარე იორდანე წარმოადგენს ქრისტეს ჩამოსვლას ზეციდან ჯვრამდე.

ბიბლიური წინასწარმეტყველების მნიშვნელოვანი თემები წყალს უკავშირდება, ხოლო ბიბლიური წინასწარმეტყველება ქრისტეს ხმაა, რომელიც მრავალ წყალთა ხმად ჟღერს. ბაბილონის მემკვიდრე მრავალ წყალზე ზის, ხოლო ევფრატის წყლები დაშრება, რათა მოემზადოს გზა აღმოსავლეთის მეფეთათვის; და ვაჭრები და მეფენი შორიდან დგანან და მოთქვამენ, რადგან თარშიშის ხომალდები ზღვათა შუაგულში განადგურდა; და სიკვდილის აღთქმა, რომელსაც ეფრემის მთვრალნი მიემხრნენ, როცა სიცრუეთა ქვეშ დაიმაღლნენ, გაუქმდება პაპისეული კვირის კანონის გამანადგურებელი წყალდიდობით.

როდესაც და უაიტი მოიხსენიებს „შინარის დიდ მდინარეებს“, იგი გულისხმობს მდინარეებს ტიგროსსა და ევფრატს. ამ წყლების სათავე ედემის ბაღამდე მიიკვლევა, სადაც ისინი ედემიდან გამომავალი მესამე და მეოთხე მდინარეებია.

და მესამე მდინარის სახელია ხიდეკელი; ეს არის ის, რომელიც მიედინება აშურის აღმოსავლეთით. და მეოთხე მდინარე არის ევფრატი. დაბადება 2:14.

ჰიდდეკელი არის ტიგროსი, და, რასაკვირველია, ევფრატი იყო ევფრატი, თუმცა თანამედროვე ისტორიკოსები და თეოლოგები ამას არ ეთანხმებიან. ისინი ამტკიცებენ, რომ ულაი არ იყო დიდი მდინარე, არამედ მხოლოდ ადამიანის ხელით აგებული აკვედუკი სპარსეთში და არა შინარში. სწორედ ესzelfde ადამიანური ავტორიტეტები განსაზღვრავენ, რომ შინართან დაკავშირებული ერთადერთი ორი რაიმე მნიშვნელობის მქონე მდინარე იყო ტიგროსი და ევფრატი, ხოლო წინასწარმეტყველი ქალი აცხადებს, რომ ულაი და ჰიდდეკელი იყვნენ „შინარის დიდი მდინარეები“.

წყლის უწყების შესახებ წინასწარმეტყველ ქალის სიტყვები ეწინააღმდეგება თანამედროვე ექსპერტებს, ისევე როგორც ძველი ექსპერტები ეწინააღმდეგებოდნენ ნოეს წყლის უწყებას. ჩვენთვის ცნობილი გახდა, რომ ორი მდინარით წარმოდგენილი ეს ორი ხილვა აღსრულების პროცესშია, და ამიტომ, ყველაფერი, რაც ამ ორ ხილვაში იყო წარმოდგენილი „შინარის ორ დიდ მდინარეში“, მალე მოხდება. ამ მდინარეებთან დაკავშირებული უწყება ქრისტეს ხმაა, რადგან მისი ხმა მრავალი წყლის ხმას ჰგავს.

ტიგროსი და ევფრატი წარმოადგენენ მთავარ წინასწარმეტყველურ თემას, და მათი მოწმობა დაკავშირებულია იმ აღთქმასთან, რომელიც ალფა მოსემ გამოაცხადა, და რომელიც იგივე აღთქმაა, რაც ომეგა ქრისტემ დაამტკიცა.

წინასწარმეტყველებაში ტიგროსი ასურეთს წარმოადგენს, ხოლო ევფრატი — ბაბილონს. ამ მიმართებით ისინი არიან ის ორი ძალა, რომლებიც იერემიას მიერ ლომებად არიან წარმოდგენილნი და რომლებიც ჯერ ჩრდილოეთის სამეფოს, ხოლო შემდეგ სამხრეთის სამეფოს ტყვეობაში წაიყვანდნენ.

ისრაელი გაფანტული ცხვარია; ლომებმა განდევნეს იგი: პირველად ასურეთის მეფემ შთანთქა იგი; და ბოლოს ბაბილონის მეფემ, ამ ნაბუქოდონოსორმა, ძვლები დაუმტვრია მას. იერემია 50:17.

როგორც ისრაელის რომელიმე სამეფოსთან მიმართებით, ისე ასურეთიც და ბაბილონიც ჩრდილოელი მტრები იყვნენ და ამიტომაც წარმოადგენენ ჩრდილოეთის ყალბი მეფის—პაპობრივი ძალაუფლების—ტიპებს. არსებითად, ერთი და იმავე კულტურული გარემოდან აღმოცენებულ ამ ორ ძალაში ხორციელდებოდა თითქმის ერთნაირი პოლიტიკური და რელიგიური ტრადიციები, თუმცა ასურეთის პოლიტიკური წყობა სახელმწიფოებრივ ხელოვნებას უსვამდა ხაზს, ხოლო ბაბილონი—თუმცა მეტად მსგავსი—საეკლესიო ხელოვნებას უსვამდა ხაზს. წარმართული რომი და პაპობრივი რომი გარკვეულ დონეებზე იდენტურია, მაგრამ მაინც, წარმართული რომი წარმოადგენს სახელმწიფოებრივ ხელოვნებას, ხოლო პაპობრივი რომი—საეკლესიო ხელოვნებას. ასურეთი, ბაბილონთან თავისი წინასწარმეტყველური მიმართებით, იყო სახელმწიფოებრივი ხელოვნების სამეფო, რომელსაც მოჰყვა ბაბილონი—მსგავსი ძალა, რომელიც საეკლესიო ხელოვნებას უსვამდა ხაზს. ასურეთი წარმოადგენდა წარმართულ რომს, ხოლო ბაბილონი წარმოადგენს პაპობრივ რომს. ამ ოთხივე ძალამ გათელა ღვთის საწმიდარი და მისი მხედრობა. ასურეთი დაკავშირებულია ტიგროსთან, ხოლო ბაბილონი—ევფრატთან. ეს შეესაბამება გამოცხადების წიგნში აღწერილ ევფრატის დაშრობას, რათა მოემზადოს გზა აღმოსავლეთის მეფეთათვის, როგორც ეს წინასახეობრივად გამოიხატა კიროსის საქმეში, როდესაც მან ევფრატი გადაამისამართა ბაბილონის დასამხოვად. ბაბილონი არის ევფრატი; ასურეთი არის ტიგროსი.

ჩრდილოეთის მეფე წინასწარმეტყველებაში იპყრობს ქვეყნიერებას საკვირაო კანონის კრიზისის დროს და ამის შემდეგ ეცემა, ხოლო ეს დაპყრობა ხშირად წარმოდგენილია, როგორც გამანადგურებელი წარღვნა. ჩრდილოეთის მეფის ისტორია, როგორც იგი ასურეთისა და ბაბილონის მიერ არის წარმოდგენილი, მდინარეებით არის სიმბოლიზებული, ვინაიდან ეს ამბავი მრავალ წყალთა ხმით არის მოთხრობილი.

მიწა ორ მდინარეს შორის ეწოდება მესოპოტამია, რაც ნიშნავს „მიწას ორ მდინარეს შორის“. ეს ორი მდინარე წარმოადგენს ჩრდილოეთის ძალას, რომელსაც ღმერთი იყენებს თავისი განდგომილი ხალხის დასასჯელად, მათი ტყვეობაში გაფანტვით. მრავალ წყალთა ხმის ერთ-ერთი შენაკადი გვხვდება სახელწოდებაში „ფადანარამ“, რომელიც წმინდა წერილებში მხოლოდ ათჯერაა მოხსენიებული. პირველი ხსენება

დაკავშირებულია აღთქმასთან, რადგან იგი განსაზღვრავს ისაკის ცოლის, რებეკას, სისხლისმიერ ფესვებს. მუხლი ამბობს:

და ისაკი ორმოცი წლისა იყო, როცა ცოლად შეირთო რებეკა, ბეთუელ არამელის ასული ფადან-არამიდან, ლაბან არამელის და.

ორმოცი წლის დასასრული, მოსეს სამი მოწმის საფუძველზე, ნაჩვენებია როგორც მიმავალი კადემადე, 1863 წლამდე და საკვირაო კანონამდე. ისაკის ქორწინება არის აღთქმისეული ქორწინება, რომელიც განასახიერებს ქრისტეს ქორწინებას ას ორმოცდაოთხი ათასთან საკვირაო კანონის დროს, რაც არის 1863 წელი, რაც არის კადემი, რაც არის ორმოცწლიანი აღთქმისეული ისტორიის დასასრული. რებეკა იყო ასურელის ასული და ლაბანის, ასურელის, და, (რომელმაც აღთქმის ისტორიის მომდევნო თაობაში დაარღვია აღთქმა ისაკის ძესთან, იაკობთან.)

ბეთუელი ნიშნავს „გაუკაცრიელების სახლს“ ან „გამაუკაცრიელებელს“, ამიტომ რებეკა იყო „გამაუკაცრიელებლის სახლის“ ასული. სირია ნიშნავს მაღლობსა და ზეგანს, ხოლო ფადანარამი ნიშნავს მესოპოტამიას, ანუ მიწას შუაში. რებეკა იყო სირიელთა სისხლის ხაზიდან, რომლებიც მოვიდნენ მესოპოტამიიდან — იმ მაღლობიდან, რომელიც მდებარეობს „აშურის ტიგროსსა“ და „ბაბილონის ევფრატს“ შორის, და რომლებიც წარმოადგენენ იმ ლომებს, რომლებიც უფალმა გამოიყენა თავისი განდგომილი ცხვრის გასაფანტად. გამაუკაცრიელებელთა სახლი შეერთდა ღვთის სახლს ისაკისა და რებეკას ქორწინებაში. შემთხვევითი არ არის, რომ ფადანარამის პირველი ხსენებისას ეს ორი მდინარე, რომლებიც წინასწარმეტყველურ ჩრდილოეთის მეფეს წარმოადგენენ და რომლებიც გადმომდინარე წყალდიდობის სახით არიან წარმოდგენილნი, პირველად იხსენიებიან დაბადების 25:20-ში.

გატიალების სახლის კავშირი ღვთის აღთქმის ხალხთან გრძელდება მაშინ, როდესაც იაკობი ესავისგან გარბის, მიდის თავისი ბიძის, ლაბანისთან, და იქ ემსახურება 2520 დღის ორ პერიოდს, რათა უზრუნველყოს მომდევნო აღთქმისეული ქორწინება. ერთი ქორწინება მთავრდება ისრაელის ჩრდილოეთი სამეფოს გაფანტვით, ხოლო მეორე ქორწინება მთავრდება სამხრეთი სამეფოს გაფანტვით. როდესაც ამ ორი სამეფოს გაფანტვის შესაბამისი პერიოდი დასრულდა 1798 და 1844 წლებში, ის ქორწინება, რომლის აღსასრულებლადაც იაკობი 2520-ის ორ პერიოდში იშრომა, აღსრულდა, რადგან სასიძო მივიდა ქორწინებაზე 1844 წლის 22 ოქტომბერს.

ქრისტემ, მაშასადამე, ლეა შეირთო ცოლად, რომლის სახელიც ნიშნავს „დაღლილსა და ქანცგამოცლილს“, თუ რახელი შეირთო, რომლის სახელიც ნიშნავს „კარგ მგზავრს“? ლეა და რახელი წარმოადგენენ მოგზაური ქალწულების ორ კლასს: ერთ ქალწულს, რომელიც „იქანცება“, და მეორე ქალწულს, რომელიც „კარგად მიემგზავრება“ იმ გზაზე, რომელიც მიჰყავს იაკობთან დასაქორწინებლად 1844 წლის 22 ოქტომბერს.

„მათ გზის დასაწყისში უკან ჰქონდათ დადგმული ნათელი შუქი, რომლის შესახებაც ანგელოზმა მითხრა, რომ იგი იყო „შუადამის ღაღადი“. ეს შუქი მთელ გზაზე ანათებდა და მათ ფეხებს უნათებდა, რათა არ წაბორძიკებულიყვნენ.

„თუ ისინი მზერას იესოზე ამყარებდნენ, რომელიც მათ წინ იყო და ქალაქისკენ მიუძღოდა, უსაფრთხოდ იყვნენ. მაგრამ მალე ზოგი დაიღალა და თქვა, რომ ქალაქი ძალზე შორს იყო და მოელოდნენ, რომ აქამდე უკვე შესულნი იქნებოდნენ მასში. მაშინ იესო მათ ამხნევებდა თავისი დიდებული მარჯვენის აღმართვით, და მისი მკლავიდან გამოდიოდა ნათელი, რომელიც ადვენტთა ჯგუფს ზემოდან ეფინებოდა, და ისინი შესძახებდნენ: 'ალილუია!' სხვებმა კი თავპარიანად უარყვეს მათ უკან მყოფი ნათელი და თქვეს, რომ არა ღმერთს გამოჰყავდა ისინი ასე შორს. მათ უკან მყოფი ნათელი ჩაქრა, რის შედეგადაც მათი ფეხები სრულ სიბნელეში დარჩა; ისინი წაბორძიდნენ, დაკარგეს მხედველობიდან ნიშანი და იესო, და ბილიკიდან ქვემოთ, ბნელ და ბოროტ ქვეყნიერებაში გადავარდნენ.“ ადრეული წერილები, 15.

1844 წელს ფილადელფიური მილერიტული მოძრაობა შევიდა ქორწინებაში. 1844 წლის 22 ოქტომბრის ქორწინებამ განაცალკევა თაყვანისმცემელთა ორი კლასი, რომლებიც რახელითა და ლეათი იყვნენ წარმოდგენილნი. რახელი წარმოადგენს იმ კლასს, რომელმაც წარმატებით გაიარა გზა 1844 წლის 22 ოქტომბრის ქორწინებამდე, ხოლო ლეას კლასი დაიღალა. ამის შემდეგ ისინი განცალკევდნენ და მესამე ანგელოზის გამოცდის პროცესი დაიწყო სწორედ იქ, სადაც შუალამის ძახილის გამოცდის პროცესი დასრულდა.

ქორწინება დაწყებული იყო, და შემდგომ იგი უნდა შემდგარიყო სრულად და გამოცდას დაქვემდებარებოდა. ქორწინება სრულად შემდგარი იქნა 1846 წელს, და მესამე ანგელოზის გამოცდის პროცესი დაიწყო. 1849 და 1850 წლებში უფალი მეორედ იწვდიდა თავის ხელს, რათა შეეკრიბა თავისი ნაშთი. მაშინ აბაკუმის მეორე დაფა ისტორიის ფარგლებში დაიდგა, როგორც ამას მცნებათა მეორე წყება განასახიერებდა. მას შემდეგ, რაც მოსემ პირველი წყება დაამსხვრია, დაფების მეორე წყება იქნა წარმოდგენილი. 1850 წლის სექტემბერში 1843 წლისა ჩაანაცვლა, და 1850 წელს ძველი ისრაელის, როგორც ღვთის ახალი აღთქმის სასძლოს, გამოცდა გაგრძელდა კადემისა და 1863 წლისკენ.

1856 წელს ამ ორ მდინარეთაგან მეტი წყალი მოვიდა ჰაირამ ედსონის კალმით. ნათელი „შვიდ ჟამთა“ შესახებ, რომელიც ედსონის კალმით მოვიდა, იყო ის ნათელი, რომელსაც წარმოადგენდნენ ეს ორი მდინარე, რომლებმაც თავიანთი წინასწარმეტყველური მოწმობა ედემის ბაღში დაიწყეს. ედემის ბაღი არის კაცობრიობის ღმერთის რჯულის წინააღმდეგ ამბოხების სიმბოლო, და სწორედ იქ იწყებენ თავიანთ გზას ულასა და ჰიდეკელის მდინარეთა წყლები. ისინი მიედინებიან აღთქმის ისტორიაში, რადგან ის ბაღი, ამბოხების სიმბოლო, ამავე დროს ის ადგილიც არის, სადაც კრავი დაიკლა, რათა ადამისა და ევასთვის ლელვის ფოთლების ნაცვლად სამოსი მიეცა. აღთქმის ისტორია იწყება სიცოცხლის აღთქმით ადამსა და ღმერთს შორის. ეს აღთქმა, რომელიც სიცოცხლის ხით იყო სიმბოლურად გამოხატული, ადამისა და ევას მიერ დარღვეულ აღთქმამდე მივიდა, რამაც სიცოცხლის ახალი აღთქმა დაადგინა, როდესაც სოფლის დაფუძნებიდან დაკლულმა კრავმა სამოსი მისცა შიშველსა და დაკარგულ წყვილს. ის ორი მდინარე, რომლებიც იმ ბაღიდან მოედინებიან, საბოლოოდ იქცევიან იმ ძალთა სიმბოლოებად, რომელთაც ღმერთი თავისი სასჯელის კვერთხად იყენებს.

ვაჰ, აშურელო, ჩემი რისხვის კვერთხო, და მათ ხელში კვერთხი ჩემი
გულისწყრომაა. გავგზავნი მას უღვთო ერის წინააღმდეგ, და ჩემი რისხვის ხალხის
წინააღმდეგ მივცემ მას ბრძანებას, რათა წარიტაცოს ნადავლი, და მოიხვეჭოს
ალაფი, და გათელოს ისინი ქუჩების ტალახივით. ესაია 10:5, 6.

ეს ორი მდინარე ედემიდან მოედინებოდა რებეკას საგვარეულოში და მის აღთქმულ
ქორწინებაში ისააკთან, და შემდგომ იაკობამდე, სადაც ამ ორი მდინარის წყალი
წარმოდგენილია როგორც შვიდი დროის ორი განსხვავებული პერიოდი. შემდეგ, იგივე
ორი მდინარე დანიელის უკანასკნელ ექვს თავში მიედინება, სადაც თითოეული
მდინარით სამი თავი არის წარმოდგენილი. ერთი მდინარე წარმოადგენს ცოდნის
გამრავლებას, რომელიც გაიხსნა მეშვიდე, მერვე და მეცხრე თავებში, ხოლო მეორე
მდინარე წარმოადგენს ცოდნის გამრავლებას, რომელიც გაიხსნა მეათე, მეთერთმეტე
და მეთორმეტე თავებში.

მეშვიდე, მერვე და მეცხრე თავები წარმოჩენილია როგორც ულაის ხილვა, და მეათე,
მეთერთმეტე და მეთორმეტე თავებში ქრისტე მსგავსი სახით არის გამოსახული.
მდინარის ორივე ხილვაში, რომლებიც სამი თავით არის წარმოდგენილი, ქრისტე
გამოსახულია წყლებზე მდგომარედ.

და იყო ასე: როდესაც მე, მე თვითონ დანიელმა, ხილვა ვიხილე და მის
მნიშვნელობას ვეძიებდი, აჰა, ჩემს წინ იდგა კაცის სახის მსგავსი. და გავიგონე
კაცის ხმა ულაის ნაპირებს შორის, რომელმაც მოუწოდა და თქვა: გაბრიელ,
გააგებინე ამ კაცს ხილვა. დანიელი 8:15, 16.

ქრისტეს ხილვა მეათე თავში მსგავსია იმ ხილვისა, რომელიც იოანემ იხილა
გამოცხადების პირველ თავში; ხოლო დანიელის მერვე თავის ხილვაში ფალმონი
წყალთა ზემოთ არის, როგორც იყო იგი მეთორმეტე თავშიც, სადაც სელით იყო
შემოსილი.

„გაბრიელის სტუმრობის ჟამს წინასწარმეტყველ დანიელს აღარ შეეძლო შემდგომი
დარიგების მიღება; მაგრამ რამდენიმე წლის შემდეგ, რადგან სურდა მეტად შეეცნო
იმ საგნების შესახებ, რომლებიც ჯერ კიდევ სრულად არ იყო ახსნილი, კვლავ
მიუძღვნა თავი ღვთისგან ნათლისა და სიბრძნის ძიებას. „იმ დღეებში მე, დანიელი,
ვგლოვობდი სამ სრულ კვირას. სასურველი პური არ მიჭამია, არც ხორცი და არც
ღვინო არ შემოსულა ჩემს პირში, და საერთოდ არ მიცხია ზეთი ჩემზე.... მაშინ
აღვაპყარი ჩემი თვალები, შევხედე, და აჰა, ერთი კაცი სელით იყო მოსილი,
რომლის წელნი უფაზის წმინდა ოქროთი ჰქონდა შემოსარტყლული. მისი
სხეულიც ბივრილს ჰგავდა, მისი სახე კი ელვის მსგავსად ჩანდა, მისი თვალები —
როგორც ცეცხლის ლამპარნი, მისი მკლავები და ფეხები — როგორც
გაპრიალებული სპილენძი ფერით, და მისი სიტყვების ხმა — როგორც სიმრავლის
ხმა.“

„არანაკლებ პიროვნება, ვიდრე ღვთის ძე, გამოეცხადა დანიელს. ეს აღწერილობა
მსგავსია იმისა, რომელიც იოანემ მოგვცა, როდესაც ქრისტე გამოეცხადა მას
პატმოსის კუნძულზე. ჩვენი უფალი ახლა სხვა ზეციერ მაცნესთან ერთად მოდის,
რათა ასწავლოს დანიელს, რა მოხდებოდა უკანასკნელ დღეებში. ეს ცოდნა მიეცა

დანიელს და შთაგონებით ჩაიწერა ჩვენთვის, ჩვენთვის, რომლებზედაც წუთისოფლის აღსასრული დადგა.“ Review and Herald, February 8, 1881.

ქრისტეს შესახებ მეათე თავში მოცემულ ხიდეკელის ხილვაში ქრისტე წყალზე დგას, სელით არის შემოსილი, ხოლო ულას ხილვაში იგი წყალზეა. გამოცხადების პირველი თავის ხილვა თანხვედრაშია ულასა და ხიდეკელის ხილვებთან წარმოდგენილ ხილვასთან, სადაც და უაიტი განსაზღვრავს, რომ ეს არის „არანაკლებ ღვთის ძისა.“ როდესაც იგი გამოცხადების მეათე თავის ანგელოზს განსაზღვრავს, აცხადებს, რომ ეს ანგელოზი იყო „არანაკლებ იესო ქრისტესი.“ გამოცხადების მეათე თავში ანგელოზი ზეცისკენ აღაპყრობს თავის ხელს და იფიცებს იმის მიერ, ვინც ცოცხლობს უკუნიითი უკუნიამდე; ეს დაკავშირებულია მეთორმეტე თავში ქრისტეს ხილვასთან, სადაც იგი ორივე ხელს აღაპყრობს ზეცისკენ და იფიცებს იმის მიერ, ვინც ცოცხლობს უკუნიითი უკუნიამდე. გამოცხადების მეათე თავში იგი დგას როგორც წყალზე, ისე ხმელეთზე.

რაც არსებობს მდინარის „ნაპირებს შორის“, არის წყალი; და დანიელმა მოისმინა „კაცის ხმა ნაპირებს შორის“, ამიტომ ხმა მოდიოდა წყალზე მდგომი კაცისგან, და ეს ხმა იყო ულას მდინარის წყლების ხმა.

და პირველი თვის ოცდამეოთხე დღეს, როცა მე ვიდექი დიდი მდინარის, ჰიდეკელის, ნაპირთან, აღვაპყარი ჩემი თვალები და ვიხილე: აჰა, ერთი კაცი, სელით შემოსილი, რომლის წელიც ოფაზის რჩეული ოქროთი იყო შემორტყმული; მისი სხეულიც ბივრილს ჰგავდა, და მისი სახე — ელვის ხილვას, და მისი თვალები — ცეცხლის ლამპრებად, და მისი მკლავები და მისი ფერხნი — როგორც გაპრიალებული სპილენძის ბრწყინვალეობა, და მისი სიტყვების ხმა — როგორც მრავალთა ხმა. ...

ხოლო შენ, დანიელ, დაფარე ეს სიტყვები და დაბეჭდე ეს წიგნი აღსასრულის ჟამამდე: მრავალნი ივლიან აქეთ-იქით, და ცოდნა მოიმატებს. მაშინ მე, დანიელმა, შევხედე, და აჰა, იდგა სხვა ორნი: ერთი მდინარის ნაპირის ამ მხარეს და მეორე მდინარის ნაპირის იმ მხარეს. და ერთმა უთხრა სელის სამოსლით შემოსილს, რომელიც მდინარის წყალთა ზემოთ იდგა: როდემდის იქნება ამ საკვირველებათა დასასრულამდე? და გავიგონე სელის სამოსლით შემოსილის ხმა, რომელიც მდინარის წყალთა ზემოთ იდგა, როცა მან თავისი მარჯვენა ხელი და მარცხენა ხელი ცისკენ აღაპყრო და დაიფიცა მის მიერ, ვინც ცოცხლობს უკუნიამდე, რომ ეს იქნება დრო, დრონი და ნახევარი დრო; და როცა წმიდა ერის ძალის გაფანტვას დაასრულებს, ყოველივე ეს აღსრულდება.

და მე მოვისმინე, მაგრამ ვერ გავიგე; მაშინ ვთქვი: ო, ჩემო უფალო, რა იქნება ამ ყოველივეს დასასრული? და მან თქვა: წადი შენი გზით, დანიელ, რადგან ეს სიტყვები დახურულია და დაბეჭდილია აღსასრულის დრომდე. მრავალნი განიწმინდებიან, გათეთრდებიან და გამოიცილებიან; ხოლო ბოროტნი ბოროტად მოიქცევიან; და ბოროტთაგან ვერავინ გაიგებს, ხოლო ბრძენნი გაიგებენ. დანიელი 10:4-6; 12:4-10.

შინარის დიდი მდინარეები, როგორც მათ და აიდენტიფიცირებს და უაიტი, ორივე დაკავშირებულია ხილვასთან, სადაც ქრისტე წყალზე დგას და ლაპარაკობს, რადგან

მისი ხმა მრავალი წყლის ხმას ჰგავს. ორივე ხილვაში ისმება კითხვა: „რამდენ ხანს?“ ორივე მდინარე ასევე წარმოდგენილია დანიელის მერვე თავის „კითხვასა და პასუხში“, რომელიც ადვენტიზმის ცენტრალური სვეტი და საფუძველია. იქ ეს ორი მდინარე სიმბოლოა საკურთხევისა და მხედრობის როგორც გაფანტვის, ისე დათრგუნვის „შვიდი ჟამისა“. ეს ორი მდინარე აღასრულებს თავის როლს, როგორც ღვთის სასჯელის კვერთხი, და შემდეგ ჩაედინება პირველი ანგელოზის მილერიტულ ისტორიაში, სადაც უილიამ მილერმა აღმოაჩინა თავისი პირველი წინასწარმეტყველური ძვირფასი ქვა, კერძოდ, ლევიანთა ოცდამეექვსე თავში მოცემული „შვიდი ჟამის“ ხაზი. ეს ორი მდინარე წარმოადგენს 2520-წლიანი გაფანტვის ორ პერიოდს, რომლებიც განხორციელდა ასურეთისა და ბაბილონის ორი ლომის მიერ; ისინი წარმოდგენილი არიან ტიგროსითა და ევფრატით, და, რა თქმა უნდა, ლიათი და რახელით, რეზეკას ძმისწულებით, რომელთა აღთქმითი ქორწინება მოხდა მაშინ, როდესაც ისაკი ორმოცი წლისა იყო, როგორც ეს დაბადების 2520-შია ჩაწერილი.

მილერმა მხოლოდ „შვიდი დროის“ გაფანტვა წარმოადგინა იუდას სამხრეთ სამეფოს მიმართ, რაც 2300-წლიანი წინასწარმეტყველებით აღსრულდა 1844 წელს. 1856 წელს „შვიდი დროის“ „ახალმა ღვინომ“ იგივე გაფანტვა ჩრდილოეთის სამეფოზე დაადგინა, რომელიც 1798 წელს დასრულდა. როგორც უილიამ მილერის პირველი წინასწარმეტყველური აღმოჩენა, მდინარე ევფრატის წყალი პირველი ანგელოზის ისტორიაში ალფა-დოქტრინად მოვიდა. მდინარე ულაის წყალი მესამე ანგელოზთან მოვიდა. მილერის ალფა-აღმოჩენა იყო ულაის მდინარით წარმოდგენილი შვიდი დრო, ხოლო ჰაირამ ედსონის ომეგა-აღმოჩენა იყო ჰიდექელის მდინარით წარმოდგენილი შვიდი დრო.

2520 წარმოადგენს იმ პერიოდის ხანგრძლივობას, რომელიც ერთნაირია თითოეული სამეფოსთვის, თუმცა იწყება და სრულდება ორმოცდაექვსი წლით დაშორებით. 1798 აღნიშნავს აღსასრულის დროს და გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის პირველი ანგელოზის მოსვლის ჟამს. 1798 არის იმ 2520-წლიანი გაფანტვის აღსრულება, რომელიც ჩრდილოეთის სამეფოს ასურეთის ლომის მიერ მოეწია. 1844 არის „შვიდგზის“ აღსრულება, რომელიც სამხრეთის სამეფოს მოეწია და ბაბილონის ლომით არის წარმოდგენილი. ეს ორი მდინარე წარმოადგენს პირველი და მეორე ანგელოზების უწყებების ისტორიის საზღვრებს, რომელიც დასრულდა მესამის მოსვლით 1844 წლის 22 ოქტომბერს, როდესაც როგორც მეშვიდე საყვირი, ისე საიუბილეო საყვირიც გაისმა ანტიტიპურ გამოსყიდვის დღეს.

მაშინ შვიდწლეულის საყვირი აჰყვირე მეშვიდე თვის მეათე დღეს; გამოსყიდვის დღეს დააყვირეთ საყვირს მთელ თქვენს ქვეყანაში. ლევიანნი 25:9.

მეშვიდე საყვირის ახმოვანება არის ქრისტეს იმ საქმის სიმბოლო, whereby იგი თავის ღვთაებრიობას ადამიანობასთან აერთიანებს, და იგი წარმოდგენილია ულაის მდინარის ხილვის 2300 წლით; ხოლო იუბილეს საყვირის ახმოვანება არის მიწის აღთქმის სიმბოლო, რომელიც დაირღვა და თავს დაატყდა ღვთის ხალხს — რასაც დანიელი მოსეს წყევლასა და ფიცს უწოდებდა, ხოლო მოსე „ღვთის აღთქმის დავას“ უწოდებდა.

დიახ, მთელმა ისრაელმა დაარღვია შენი რჯული და განუდგა მას, რათა არ დამორჩილებოდა შენს ხმას; ამიტომ გადმოიღვარა ჩვენზე წყევლა და ფიცი, რომელიც დაწერილია მოსეს, ღვთის მსახურის, რჯულში, რადგან შევცოდეთ მის წინააღმდეგ. დანიელი 9:11.

„მოსეს რჯულში“ დაწერილი „წყევლა“ და „ფიცი“ არის ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში მოხსენიებული „შვიდგზის“. სიტყვა, რომელიც ნათარგმნია როგორც „ფიცი“, არის იგივე ებრაული სიტყვა, რომელიც ლევიანთა წიგნში ნათარგმნია როგორც „შვიდგზის“. ალექსანდრის ფიცის დარღვევისთვის, ოცდამეხუთე თავში, დადგენილი წყევლა გადმოცემულია ოცდამეექვსე თავში, სადაც მოსე ამ წყევლას განსაზღვრავს როგორც „ალექსანდრის დავას“.

მაშინ მეც წინ აღვუდგები თქვენ და თქვენი ცოდვების გამო კიდევ შვიდგზის დაგსჯით. და მოვაკლენ თქვენზე მახვილს, რომელიც შურს იძიებს ჩემი ალექსანდრის დარღვევისათვის; და როცა თქვენს ქალაქებში შეიკრიბებით, გამოვიგზავნით თქვენ შორის ჭირს; და მტრის ხელში იქნებით მიცემულნი. ლევიანნი 26:24, 25.

უფალმა ასურეთის ლომის მახვილი მოავლინა ჩრდილოეთის სამეფოზე, რათა „დაესაჯა“ ისინი, მტრის „ხელში“ გადაცემით, ძვ. წ. 723 წელს. ორმოცდაექვსი წლის შემდეგ, ძვ. წ. 677 წელს, სამხრეთის სამეფომ იგრძნო მოსეს წყევლა. მოსეს წყევლა არის ალექსანდრის დავა. ორმოცდაექვსი წლის განმავლობაში მესოპოტამიის ლომებს ღმერთი იყენებდა ლაშქრის მოსაცილებლად და გასათელად. იმ ორმოცდაექვსწლიანი პერიოდის დასასრულს ნაბუქოდონოსორმა საწმიდარი დაანგრია. დანიელის მერვე თავის მეცამეტე მუხლში დანიელის კითხვის ლაშქარი ორმოცდაექვსწლიანი პერიოდის განმავლობაში თავისი მტრების მიერ იყო დამონებული, რაც დასრულდა საწმიდრის განადგურებით, რომელიც ასევე იყო მეორე საგანი, რომელიც მეცამეტე მუხლში უნდა გათელილიყო. როდესაც იმ მდინარეებმა, შესაბამისად, 1798 და 1844 წლებს მიაღწიეს, ლაშქარი შეკრებილი იყო, როგორც ტაძარი, რადგან ლაშქარი არის სხეული, ხოლო სხეული არის ტაძარი. იმ პერიოდის დასასრულს ორმოცდაექვსი წლის განმავლობაში აღმართული ტაძარი ზეციურ ტაძარს უნდა შეერთებოდა ღვთაებრიობისა და კაცობრიობის ქორწინებაში. ქორწინება ორ ტაძარს შორისაა, და რაც ღმერთმა შეაუღლა, არ უნდა გაიყოს.

ტიგროსის წყალი მოვიდა 1798 წელს, ხოლო ევფრატის წყალი — 1844 წელს. მესამე ანგელოზის მოსვლამდე უშუალოდ ადრე მოვიდა მეორე ანგელოზი, და ამის შემდეგ, ნიუ-ჰემფშირის ექსეტერის ბანაკ-შეკრებაზე, 1844 წლის 12–17 აგვისტოს, შუალადის ძახილის უწყება გადმოიღვარა. Exeter ნიშნავს „წყლის ციხესიმაგრეს“, და ბანაკ-შეკრებაზე არსებობდა ყალბი შეკრებაც, რომელიც სხვა კარავში იმართებოდა და მოწყობილი იყო მასაჩუსეტის უოტერთაუნიდან ჩამოსული ჯგუფის მიერ. წყლები, რომელთაც, და უაითის თანახმად, ედემში ჰქონდათ სათავე, შეერთებული შტატების აღმოსავლეთ სანაპიროს გასწვრივ სწორედ იმგვარად უნდა გაფანტულიყვნენ, როგორც „მოქცევის ტალღა“. მიწისძვრა, რომელმაც ეს მოქცევის ტალღა გამოიწვია, ედემის ბაღში მოხდა, როდესაც სატანამ კაცობრიობა დაიპყრო, რამაც ედემში სეისმური ძვრა წარმოშვა, რომლის ტალღებმაც მილერიტული ისტორიის შუალადის ძახილამდე

მიადწია. ეს მოქცევის ტალღა ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიაში შუალადის ძახილში იჭრება, ხოლო ტალღა, რომელიც ადამის ცოდვის მიწისძვრით დაიწყო, აღწევს გამოცხადების მეთერთმეტე თავში მოხსენიებული კვირა კანონის მიწისძვრამდე.

ქრისტეს ხმა მრავალი წყლის ხმად არის, და ეს წყლები, ერთად შეერთებულნი, შეადგენენ გვიანი წვიმის უწყებას. ესაია და მისი ძე შეარ-იაშუბი მეშვიდე თავის მესამე მუხლში დგანან ზემო არხის აუზთან და წარადგენენ გვიანი წვიმის უწყებას ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამს. იქ ესაიას გამოცხადება უგუნურ და ბოროტ მეფე ახაზზე ის არის, რომ უფალი მოახდენდა ახაზზე ასურეთის წყლების, მეფე სანხერიბის მოვლენას, და მისი წყალი ყელამდე აიწეოდა.

და კვლავ მელაპარაკა უფალი და მითხრა: რადგან ამ ხალხმა უარყო შილოახის წყლები, რომელნიც წყნარად მიედინებიან, და ხარობს რეცინითა და რემალიას ძით, ამიტომ, აჰა, უფალი მოავლენს მათზე მდინარის წყლებს, ძლიერსა და უხვთ, კერძოდ, აშურის მეფესა და მთელ მის დიდებას; და იგი გადმოვა ყველა თავის კალაპოტზე და გადავა ყველა თავის ნაპირზე; და გაივლის იუდას, გადმოიღვრება და გადაივლის, თვით ყელამდეც კი მიადწევს; და მისი ფრთების გაშლა აავსებს შენი ქვეყნის სივრცეს, ემანუელ. ესაია 8:5–8.

ახაზმა უარყო ის წყლები, რომლებიც უფლის მიერ იყო „მოვლენილი“, ამიტომ უფალმა ახაზს ასურეთის წყლები „მოუვლინა“. ახაზი „იხარებდა“ „რეცინისა და რემალიას ძის“ კავშირში. ახაზი „ხარობს“ ყალბ გვიან წვიმის უწყებაში, რომელიც წარმოდგენილია რეცინითა და რემალიას ძით.

რეცინი და რემალიას ძე, რომელიც არის ფეკახი, ჩრდილოეთის სამეფოს მეფე, წარმოადგენენ ესაიასა და მისი ძის ყალბ ანალოგს. უგუნური და ბოროტი მეფე ახაზი „ხარობს“ იმ კავშირში, რომელსაც ისრაელის ათი ჩრდილოეთის ტომი და სირია წარმოადგენენ, რითაც ტიპოლოგიურად გამოიხატება ეკლესიისა და სახელმწიფოს უკანონო კავშირი საკვირაო კანონთან მიმართებით. ახაზი ხარობს, რადგან სირცხვილი და სიხარული ის ორი საპირისპირო გრძნობაა, რომლებსაც შთაგონება იყენებს უკანასკნელი წვიმის შესახებ დავაში წარმოდგენილთა მიმართ. როდესაც იერემიამ პატარა წიგნი შექამა, იგი მისი გულის სიხარული და ხარება იყო, ხოლო იოელი გვაუწყებს, რომ ღვთის ხალხი არასოდეს შერცხვება. ახაზი, როგორც ლაოდიკიელი, ბრმაა; ამიტომ იგი ხარობს ცრუ წყლის უწყებით და უარყოფს ესაიას ჭეშმარიტ წყლის უწყებას. მას უნდა რცხვენოდეს ჩრდილოეთის მეფის წყალდიდობით წარმოდგენილ ყალბ უკანასკნელი წვიმის უწყებაზე დაყრდნობის გამო, მაგრამ მან შილოახის უწყება უარყო.

შილოჰის უწყება ესაიას მერვე თავში უკანასკნელი წვიმის უწყებაა. შილოჰის აუზი ახალ აღთქმაში სილოამის აუზად არის განსაზღვრული. ებრაულად თუ ბერძნულად იგი ნიშნავს „მოვლენილს“ [„მოვლინებულს“]. ქრისტესათვის სასარგებლო იყო წასვლა, რათა სულიწმიდა „მოევლინა“. ესაია და ახაზი შილოჰის აუზთან არიან, და გამოცდა დაფუძნებულია იმაზე, ექნება თუ არა რწმენა შილოჰის აუზისადმი, როგორც იგი წარმოდგენილია ესაიათი და მისი ძით, თუ რწმენა რეცინისა და რემალიას ძისადმი? ახაზი ირჩევს ორ წყალს შორის — შილოჰის წყლებსა თუ აშურის მეფის წყლებს. ახაზი

ხარობდა კავშირში და უწყებაში, რომლებიც წარმოდგენილი იყო რეცინითა და რემალიაჰის ძით, და ამიტომ მან მიიღო გაპარტახების ნიაღვარი, ნაცვლად იმ წყლისა, რომელიც მის სამსჯავროზე ჩუმად მოედინება. მისი სამსჯავრო წარმოადგენს კვირა კანონს, როდესაც ჩრდილოეთის მეფე მთელი სამყაროს ზედაპირს ნიაღვარივით ფარავს. ეს ასე ხდება კვირა კანონიდან მოყოლებული, როდესაც შუალამის ძახილის ნიაღვარიც ასევე sweeping the world.

ახაზი ხარობს ჩრდილოეთის ათი ტომისა და სირიის კავშირში და, ამგვარად, ხარობს იმ გზავნილითაც, რომელიც აერთიანებს ეკლესიასა და სახელმწიფოს, როგორც ეს წარმოდგენილია ღმერთის სიტყვაში ნაპოვნ ყოველ უკანონო კავშირში. ესაია წარმოადგენს ფილადელფიელს, ხოლო ახაზი — ლაოდიკიელს. ქრისტე ესაიას მოწმობას თავისსავე მოწმობასთან აკავშირებს, როდესაც სილოამის აუზთან ბრმას, ლაოდიკიელს, კურნავს.

და როცა იესო მიდიოდა, იხილა კაცი, რომელიც დაბადებიდან ბრმა იყო. და მისმა მოწაფეებმა ჰკითხეს მას: მოძღვარო, ვინ შესცოდა, ამ კაცმა თუ მისმა მშობლებმა, რომ ბრმად დაიბადა?

იესომ მიუგო: არც ამას შეუცოდავს და არც მის მშობლებს, არამედ რათა ღვთის საქმენი გაცხადდეს მასში. მე უნდა ვაკეთო საქმენი მისნი, ვინც მომავლინა, ვიდრე დღეა; მოდის ღამე, როცა ვერავინ შეძლებს საქმეს. ვიდრე ქვეყნიერებაში ვარ, მე ვარ ნათელი ქვეყნისა. ეს რომ თქვა, მიწაზე გადააფურთხა, ნერწყვით თიხა გააკეთა და ბრმას თვალებზე სცხო იგი, და უთხრა მას: წადი, დაიბანე სილოამის აუზში (რაც ითარგმნება: მოვლინებული). ისიც წავიდა, დაიბანა და დაბრუნდა მხედველი.

ამიტომ მეზობლებმა და მათ, ვინც ადრე ენახათ, რომ იგი ბრმა იყო, თქვეს: ეს ის არ არის, რომ იჯდა და მათხოვრობდა? ზოგნი ამბობდნენ: ეს არის იგი; სხვები ამბობდნენ: მას ჰგავსო. ხოლო თავად ამბობდა: მე ვარ იგი. ამიტომ უთხრეს მას: როგორ აგეხილა თვალები?

მან უპასუხა და თქვა: კაცმა, რომელსაც იესო ჰქვია, ტალახი გააკეთა, თვალებზე მცხო და მითხრა: წადი სილოამის აუზთან და დაიბანე; მეც წავედი, დავიბანე და მხედველობა მივიღე. იოანე 9:1-11.

ბრმა კაცი, უგუნურ და ბოროტ მეფე ახაზთან ერთად, გამოცდას გადის იმაში, თავიანთი ნდობა სილოამის ტბორზე დაამყარონ თუ აშურის წარღვნაზე. ბრმა კაცმა იცის, რომ ბრმაა, ხოლო ახაზი მდიდარია, ქონებით გამდიდრებული და არაფრის საჭიროება არა აქვს. ახაზი არის უგუნური ქალწული უკანასკნელი წვიმის ტბორთან, ხოლო ბრმა კაცი — გონიერი ქალწული. წყლები, რომლებიც წარმოგზავნილნი არიან, ან წყლები, რომლებიც აშურიდან არიან მოვლენილნი, არის ეს გამოცდა.

აუზი არის ადგილი, სადაც წყალი ერთად გროვდება; ხოლო წინასწარმეტყველური მნიშვნელობით, აუზი არის ადგილი, სადაც ერთად იკრიბება ყველა „წყლის“ მრავალგვარი ნაკადი, მდინარე, ღელე, ზღვა, ოკეანე, ტბა, წვიმა და ნამი, რომლებიც ქრისტეს ხმას წარმოადგენენ. უკანასკნელი წვიმის აუზი ყალიბდება იმ წყლით, რომელიც ზედა აუზიდან მოედინება. აუზი წარმოადგენს უკანასკნელი წვიმის უწყებას

გამოცდის კონტექსტში. ახაზმა რბილად მდინარი წყლები უარყო, ხოლო ბრმა კაცი მორჩილი იყო იმ უწყებისა, რომელიც აუზთან იყო დაკავშირებული. იესომ აიღო თავისი ღვთაებრიობის ნაწილი, „ნერწყვის“ სახით წარმოდგენილი, და შეუერთა თიხას, რაც წარმოადგენს ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შეერთებას, რომელსაც ქრისტე აღასრულებს უწმიდეს ადგილას.

ქრისტემ მიწაზე გადააფურთხა და თავისი ნერწყვი აურია, რათა თიხა შეექმნა. მან ღვთაებრიობისა და ადამიანურობის შეერთების გზავნილი გამოიყენა ბრმის თვალების საცხებლად. ღვთაებრიობისა და ადამიანურობის შეერთებით გამოხატული გზავნილი არის 1888 წლის გზავნილი, და იგი განკუთვნილია იმისათვის, რომ ადამიანი ლაოდიკეის მდგომარეობიდან ფილადელფიის მდგომარეობამდე გარდაქმნას. მაგრამ ეს გზავნილი ადამიანურ მონაწილეობას მოითხოვს. მათ უნდა წავიდნენ საბანელთან, შემდეგ კი დაიბანონ.

ყველამ სცოდა და მოაკლდათ ღვთის დიდება, მაგრამ იესომ თქვა, რომ არც ბრმას და არც მის მშობლებს არ შეუცოდავთ. იესო ბრალის საკითხს აშორებს ბრმის მდგომარეობას და მას წარმოაჩენს ადამიანად, რომელიც აღდგინებულ იქნა უფლის განსადიდებლად; ხოლო წინასწარმეტყველურ ადამიანს, რომელიც ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში აღდგინებულია იმ მიზნით, რომ „ღვთის საქმენი გაცხადდეს“, წარმოადგენს დროშა, რომელიც შედგება კაცებისა და ქალებისგან, რომელთაც ლაოდიკეიდან ფილადელფიაში გადაინაცვლეს. დროშა არის ადგილი, სადაც ღვთის საქმენი ცხადდება, რადგან მისი საქმე იყო ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შეერთება (როგორც ეს თიხის საცხებლით არის წარმოდგენილი), და ამ საქმის ნადავლი არიან ისინი, რომლებმაც არა მხოლოდ ლაოდიკეის უწყება მოისმინეს, არამედ უწყებაში მოცემულ მითითებასაც გაჰყვნენ. ბრმისთვის მითითება იყო: წასულიყო და განბანულიყო. როდესაც მას მხედველობა დაუბრუნდა, აღარ სჭირდებოდა ეცადა ღვთის განდიდება; მის ირგვლივ არსებულმა გარემოებებმა ეს თავისთავად მოახდინა.

იგი დაიწყო ქრისტეს მოახლოებით, რასაც მოჰყვა ქრისტეს საქმე. ქრისტეს უკანასკნელი საქმე ზეციურ საწმიდარში, ადამიანთან მიმართებით, არის ის, რომ ადამიანი გარდაქმნას მკვდარი, გამხმარი ძვლების ველიდან, ან ქუჩებში მკვდრად მწოლი მდგომარეობიდან, ან ღამურასავით ბრმობის მდგომარეობიდან. მისი უკანასკნელი საქმეა თავისი ხალხის ხელახლა შექმნა თავის ხატად, და სწორედ ეს საქმე აღასრულა მან, როცა ადამი მიწის მტკრისგან შექმნა, შემდეგ კი შთაბერა მას სიცოცხლის სუნთქვა. უკანასკნელი საქმე პირველი საქმეა, ვინაიდან პირველად მან შექმნა თიხა და შემდეგ ეს თიხა თავისი სულის სიცოცხლით სცხო. ადამთან სული მისი სუნთქვა იყო; ბრმასთან — წყალი. ეზეკიელის მკვდარი ძვლების ველთან ეს იყო შემკრები უწყება, რომელმაც სხეული შექმნა. შემდეგ სხეულს ოთხი ქარის შესახებ უწყება შთაბერა და მაშინ იგი წამოდგა, როგორც ძლიერი ლაშქარი.

სანამ ბრმა კაცი ჯერ კიდევ ბრმა იყო, იესომ დაინახა იგი და შემდეგ მიუახლოვდა მას. იგი ბრმას უახლოვდება იმ კითხვის კონტექსტში, რომელიც მისმა მოწაფეებმა დასვეს, რითაც მას შესაძლებლობა ეძლევა, ამ იგავური მაგალითისთვის სათანადო წინასწარმეტყველური გარემო დაადგინოს. „ღმერთის საქმენი“ ბიბლიაში დამოწმებათა

მრავალ სხვადასხვა ხაზზე არსებული წინასწარმეტყველური სიმბოლოა. წერილებში „ღმერთის საქმეთაგან“ ყოველი გამოვლინება უკანასკნელი წვიმის ჟამს სრულდება. იესო ამ ამბის კონტექსტს საბოლოო უწყების თვალსაზრისით აყალიბებს, როგორც ამას მალაქიას უკანასკნელ მუხლებში ილია წარმოადგენს.

მშობლები და ბრმა შვილი ცოდვილებად არ არიან მსჯავრდებულნი, რადგან ეს არის ღვთის საკვირველ საქმეთა ჟამი, და იმ ჟამში მშობელთა გულები და შვილთა გულები მიიქცევა, რათა დაინახონ წინამდებარე საკითხი. ხოლო საკითხი ესაა — შეიცვალა თუ არა ბრმა ლაოდიკიელი კაცი ცხებულ ფილადელფიელ კაცად. სწორედ ეს საკითხი უდგას წინაშე მშობლებსა და შვილს უკანასკნელი წვიმის ჟამს, რადგან ეს ასევე განკითხვის ჟამია. და განკითხვის დრო სრულდება მესამე და მეოთხე თაობებში აბრაამის აღთქმის წინასწარმეტყველების თანახმად. ბრმა კაცი არის უკანასკნელი, მეოთხე თაობა, ხოლო მისი მშობლები — მესამე. იმ პერიოდში ელიას უწყება ოჯახებს ისეთ გარემოებებში აყენებს, სადაც ისინი იძულებულნი ხდებიან, მიიღონ ან უარყონ სილოამის აუზის უწყება. უგუნურმა და ბოროტმა მეფე ახაზმა უარყო იმ აუზის უწყება, ხოლო ბრმა კაცმა მიიღო. მალაქიას ელიას უწყება დადგმულია წყევლის კონტექსტში უფლის დიდი და საშინელი დღის წინაშე.

როდესაც იესომ მოაწყო ის გარემოება, რომელსაც ჩვენ განვიხილავთ, სასწაულის მიზნის თავისი შეჯამებისას მან მოიცვა ისიც, რომ მას მაშინ უნდა ემოქმედა, რადგან მოვა დრო, როცა ვერავინ იმოქმედებს. საქმე, რომელსაც იგი გულისხმობდა, დღის სინათლეში სრულდება, ხოლო საქმის დასასრული ღამით არის წარმოდგენილი. მისი მითითება მადლის ჟამის დასასრულს ეხება.

როდესაც იგი თავის სამსჯავრო საქმეს დაასრულებს, იხდის თავის სამღვდლო სამოსელს და შეიმოსება შურისგების სამოსლით. როდესაც იგი დაასრულებს იმ საქმეს, რომელიც დაღუპულთა გადარჩენილთაგან განცალკევებას ემსახურება, ხსნის საქმე სრულდება. მადლის ჟამი იხურება და დგება ღამე, როდესაც აღარავის ძალუძს მუშაობა. ქრისტეს უწყება იყო არა მხოლოდ ლაოდიკიისეული უწყება ბრმისადმი, არამედ ელიასეული უწყებაც, რომელიც ჩასმულია მადლის ჟამის დახურვის სიახლოვის კონტექსტში, რაც ქრისტეს განწმენდილი მოტივაციაა სულთა გადასარჩენად მუშაობისთვის.

ჯერ ქრისტე მიუახლოვდა ბრმას, შემდეგ მოამზადა და დაადო მალამო, მერე მისცა მითითებები იმ საქმისთვის, რომელიც ბრმამ თავად უნდა აღასრულოს, და არანაკლებ მნიშვნელოვანია ისიც, რომ, როგორც კი იგი იწყებს ამ საქმეს, მისი მხედველობა აღდგება. როცა მას უკვე აქვს მხედველობა, იგი გარდაიქმნა ბრმა ლაოდიკიელად ფილადელფიელად. ამ ორი ეკლესიის გარდაქმნის პერიოდი თავიდანვე აღსრულდა 1856 წლიდან 1863 წლამდე.

ის პერიოდი წარმოადგენს ხორბლისა და ღვარძლის გამიჯვნას და იმ ას ორმოცდაოთხი ათასის საბოლოო დაბეჭდვას, რომლებიც ამის შემდეგ დროშად აღიმართებიან. ბრმა კაცი დაუყოვნებლივ გახდა საყოველთაო ყურადღების ცენტრი — მას შემდეგ, რაც ლაოდიკიელიდან ფილადელფიელად შეიცვალა. ბრმა კაცი არის ის ას

ორმოცდაოთხი ათასი, ხოლო ბოროტი და უგუნური მეფე ახაზი არიან აღთქმის ყოფილი ხალხი, რომელნიც უფლის პირიდან გამოინთხევინან. ისტორიის იმავე მომენტში, იესო ან თავის ნერწყვს იყენებს თავისი ახალი აღთქმის ხალხის საცხებლად, ან ძველი აღთქმის ხალხს თავისი პირიდან აფურთხებს.

ამ აზრებს მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„მომავალი კრიზისი“

უშეცდომო სიზუსტით უსასრულო ღმერთი ყველა ერს ანგარიშს უწევს. ვიდრე მისი წყალობა სინანულისკენ მოწოდებებით არის შეთავაზებული, ეს ანგარიში ღიად დარჩება; მაგრამ როდესაც ღვთის მიერ დადგენილი გარკვეული ზღვარი მიიღწევა, იწყება მისი რისხვის მსახურება. მაშინ ანგარიში იხურება; საღვთო სულგრძელება წყდება; მათი გულისთვის წყალობის სათხოვნელად ვეღარ იქნება არავითარი ვედრება.

წინასწარმეტყველს, საუკუნეთა სიღრმეში მზირალს, ჩვენი დრო თავისი ხილვის წინაშე ჰქონდა წარმოჩენილი. ამ ეპოქის ერებმა უპრეცედენტო წყალობანი მიიღეს. მათ მიენიჭათ ზეცის კურთხევათა უმორჩეულები ნაწილი; მაგრამ მათ წინააღმდეგ ჩაწერილია გამრავლებული სიამაყე, ანგარება, კერპთაყვანისმცემლობა, ღვთისადმი უგულუბელყოფა და მდაბიო უმადურობა. ისინი სწრაფად ხურავენ თავიანთ ანგარიშს ღმერთთან.

მაღე დადგება დღეები, როდესაც რელიგიურ სამყაროში დიდი დაბნეულობა და არეულობა იქნება. იქნება მრავალი ღმერთი და მრავალი უფალი; მოძღვრების ყოველი ქარი დაუბერავს; და სატანა, ანგელოზის სამოსლით შემოსილი, შეძლებისდაგვარად, თვით რჩეულთაც კი აცდუნებდა.

ნამდვილი ღვთისმოსაობისა და სიწმინდის მიმართ ყოვლისმომცველი აბუჩად აგდება, მათ, ვისაც ღმერთთან ცოცხალი კავშირი არა აქვთ, მისი რჯულისადმი მოწიწების დაკარგვამდე მიჰყავს. და როცა ღვთიური რჯულისადმი უპატივცემულობა უფრო აშკარა ხდება, მის დამცველთა და სამყაროს, აგრეთვე ქვეყნიერების მოყვარული ეკლესიის შორის განმასხვავებელი ზღვარი უფრო მკაფიო გახდება. ღვთის მცნებათა სიყვარული ერთ ჯგუფში იმ ზომით იზრდება, რა ზომითაც მეორე ჯგუფში მათდამი ზიზღი მატულობს.

„დიდი მე ვარ ამართლებს თავის რჯულს. იგი ეუბნება მათ, ვინც მას ბათილად აქცევს ქარიშხლებში, წყალდიდობებში, გრიგალებში, მიწისძვრებში, ხმელეთზე და ზღვაზე არსებულ საფრთხეებში. ახლა არის ჟამი, რომ მისმა ხალხმა თავი ერთგული აჩვენოს პრინციპისადმი.“

„ჩვენ ვდგავართ დიდი და საზეიმო მოვლენების ზღურბლზე. უფალი კართან არის. ზეთისხილის მთაზე მაცხოვარმა გაიხსენა ის მოვლენები, რომელთაც ამ დიდ მოვლენას უნდა ეწინამდგრათ: „გაიგონებთ ომებისა და ომების ხმების შესახებ,“ თქვა მან. „აღდგება ერი ერის წინააღმდეგ და სამეფო სამეფოს წინააღმდეგ; და იქნება შიმშილობანი, სნეულებანი და მიწისძვრანი სხვადასხვა ადგილას. ყოველივე ეს ტკივილთა დასაწყისია.“ თუმცა ეს წინასწარმეტყველებანი

იერუსალიმის დაღუპვისას ნაწილობრივ აღსრულდა, მათ უფრო უშუალო მიმართება აქვთ უკანასკნელ დღეებთან.“

„იოანე და სხვა წინასწარმეტყველნიც მოწამენი იყვნენ იმ საშინელი სცენებისა, რომლებიც ქრისტეს მოსვლის ნიშნებად მოხდება. მათ იხილეს ბრძოლისთვის შემოკრებილი ლაშქრები და შიშისგან კაცთა გულები დაძაბუნებული. მათ იხილეს დედამიწა თავისი ადგილიდან დაძრული, მთები ზღვის შუაგულში გადატანილი, მისი ტალღები მღვრეული და აბობოქრებული, და მთები მის აღელვებაში შემრული. მათ იხილეს ღვთის რისხვის სასმისები გახსნილი, და შავი ჭირი, შიმშილი და სიკვდილი მიწის მკვიდრებზე მოწვევული.“

„უკვე შემაკავებელი ღვთის სული წარიტაცება ქვეყნიერებიდან. და ქარიშხლები, გრიგალები, უბედურებანი ზღვასა და ხმელეთზე, სწრაფი მიმდევრობით ენაცვლებიან ერთმანეთს. მეცნიერება ყოველივე ამის ახსნას ცდილობს. ჩვენს ირგვლივ გამრავლებული ნიშნები, რომლებიც ღვთის ძის მოახლოებულ მოსვლას გვაუწყებენ, ყოველივე სხვა რამეს მიეწერება, ოღონდ არა ჭეშმარიტ მიზეზს. ადამიანებს არ ძალუძთ განარჩიონ სადარაჯოზე მდგომი ანგელოზები, რომლებიც ოთხ ქარს აკავებენ, რათა ისინი არ დაუბერონ, ვიდრე ღვთის მსახურნი დაიბეჭდებიან; მაგრამ როდესაც ღმერთი თავის ანგელოზებს უბრძანებს, მოუშვან ქარები, მაშინ ისეთი სურათი იქნება მისი შურისმგებელი რისხვისა, როგორის აღწერაც არც ერთ კალამს არ ძალუძს.

„კრიზისი უკვე ჩვენს კართანაა; მაგრამ ღვთის მსახურებმა ამ დიდ განსაცდელში საკუთარ თავზე არ უნდა იქონიონ ნდობა. ესაიას, ეზეკიელისა და იოანესთვის მიცემულ ხილვებში ჩვენ ვხედავთ, რაოდენ მჭიდროდ არის ზეცა დაკავშირებული დედამიწაზე მიმდინარე მოვლენებთან. ჩვენ ვხედავთ ღვთის მზრუნველობას მათ მიმართ, ვინც მისი ერთგულია. ქვეყნიერება მმართველის გარეშე არ არის. მომავალი მოვლენების მსვლელობა უფლის ხელშია. ზეცის დიდებულებას თავის ხელთ უპყრია როგორც ერების ხვედრი, ისე თავისი ეკლესიის საზრუნავი.“

„ღმერთმა გააცხადა, რაც უნდა მოხდეს უკანასკნელ დღეებში, რათა მისი ერი მომზადებული იყოს წინააღმდეგობისა და რისხვის ქარიშხლებთან შესადგომად. ისინი, ვინც გაფრთხილებულნი არიან მათ წინაშე არსებულ მოვლენათა შესახებ, არ უნდა ისხდნენ მშვიდ მოლოდინში მომავალი ქარიშხლისა და თავს იმით იმშვიდებდნენ, რომ უფალი თავისი ერთგულნი დაიფარავს გასაჭირის დღეს. ჩვენ უნდა ვიყოთ ჩვენი უფლის მომლოდინე ადამიანებივით, არა უქმი მოლოდინით, არამედ გულმოდგინე შრომითა და ურყევი რწმენით. ახლა არ არის დრო, რომ ჩვენი გონება მეორეხარისხოვან საგნებზე იყოს მიჯაჭვული.“

„სანამ ადამიანებს სძინავთ, სატანა შეუჩერებლად აწყობს საქმეებს ისე, რომ უფლის ხალხს არ ჰქონდეს არც წყალობა და არც სამართალი. საკვირაო მოძრაობა ახლა სიბნელეში იკვალავს გზას. ლიდერები მალავენ ნამდვილ საკითხს, და ბევრნი, ვინც ამ მოძრაობას უერთდებიან, თავადაც ვერ ხედავენ, საითკენ მიემართება მისი ფარული დინება. მისი განცხადებები რბილია და, გარეგნულად, ქრისტიანულიც; მაგრამ როცა იგი ალაპარაკდება, გამოავლენს გველეშაპის სულს. ჩვენი მოვალეობაა, ყველაფერი ვაკეთოთ, რაც ჩვენს ძალაშია, რათა ავიცილოთ თავიდან მუქარად

აღმართული საფრთხე. ჩვენ ხალხის წინაშე უნდა დავაყენოთ სადავო საკითხის ნამდვილი არსი და ამით აღვმართოთ ყველაზე ქმედითი პროტესტი სინდისის თავისუფლების შემზღუდავი ზომების წინააღმდეგ. ჩვენ უნდა ვიკვლევდეთ წმინდა წერილებს და შეგვეძლოს ჩვენი რწმენის მიზეზის წარმოთქმა. წინასწარმეტყველი ამბობს: „უკეთურნი უკეთურად მოიქცევიან, და არც ერთი უკეთური ვერ გაიგებს; ხოლო გონიერნი გაიგებენ.““

„მნიშვნელოვანი მომავალი ჩვენს წინაშეა. მისი განსაცდელებისა და ცდუნებების შესახვედრად და მისი მოვალეობების აღსასრულებლად საჭირო იქნება დიდი რწმენა, ძალა და მოთმინება. მაგრამ ჩვენ შეგვიძლია დიდებით გავიმარჯვოთ; რადგან არც ერთი ფხიზლად მყოფი, მლოცველი, მორწმუნე სული არ გაებმება მტრის მზაკვრობებში. მთელი ზეცა დაინტერესებულია ჩვენი კეთილდღეობით და ელის, როდის მოვეუხმობთ მის სიბრძნესა და ძალას. ყოველი მოწინააღმდეგე ზემოქმედება, იქნება იგი აშკარა თუ ფარული, წარმატებით შეიძლება იქნეს მოგერიებული, „არა ძალით და არა ძლიერებით, არამედ ჩემი სულით, ამბობს ცაბაოთ უფალი“. ღმერთი დღესაც ისევე მზად არის, როგორც ძველად, იმოქმედოს ადამიანური ძალისხმევის მეშვეობით და სუსტი იარაღების მეშვეობით აღასრულოს დიდი საქმეები. ჩვენ გამარჯვებას ვერ მოვიპოვებთ რაოდენობით, არამედ სულის იესოსადმი სრული მიძღვნით.

„ახლა, ვიდრე წყალობა ჯერ კიდევ შეყოვნებულია, ვიდრე იესო ჩვენთვის შუამდგომლობს, მოდი, საფუძვლიანად ვიმოქმედოთ მარადისობისთვის.“ Southern Watchman, December 25, 1906.